

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 23/2020-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2020 zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 To 39/2015 z 1. júna 2016 a jeho vydaniu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. mája 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej

len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 To 39/2015 z 1. júna 2016 a jeho vydaniu predchádzajúcim postupom.

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Sergejovi Kohútovi, ktorému funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 v znení dodatku č. 1 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 písm. a) rozvrhu práce prerokovaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Humenné (ďalej len „prokurátor“) podal na sťažovateľa na Okresnom súde Humenné (ďalej len „okresný súd“) obžalobu pre trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona, ktorého sa mal sťažovateľ dopustiť tak, že 2. mája 2012 v čase o 11.39 h v Tatra banke v Humennom vybral z účtu vedeného na meno [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poškodený“), č. [REDAKOVANÉ], na základe dispozičného práva udeleného poškodeným ako majiteľom účtu v presne nezistený dátum v roku 2007 hotovosť vo výške 10 000 €, pričom využil omyl poškodeného, ktorý si myslel, že dispozičné právo na nakladanie s jeho osobným účtom sťažovateľovi zrušil.

3.1 Okresný súd rozsudkom sp. zn. 3 T 135/2012 z 25. februára 2014 (ďalej len „rozsudok z 25. februára 2014“) sťažovateľa ako obžalovaného oslobodil spod obžaloby na základe § 285 písm. b) Trestného poriadku, pretože skutok, pre ktorý bol obžalovaný, nie je trestným činom, pretože v priebehu dokazovania bolo nesporne preukázané, že sťažovateľ poškodeného do omylu neuviedol ani v ňom žiadny omyl nevyvolal, t. j. pre nenaplnenie subjektívnej stránky trestného činu podvodu. Prokurátor i poškodení podali proti rozsudku z 25. februára 2014 odvolanie.

3.2 Krajský súd uznesením sp. zn. 8 To 26/2014 z 15. októbra 2014 zrušil rozsudok z 25. februára 2014 v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol, a zároveň zamietol odvolanie poškodených ako podané neoprávnenými osobami. Krajský súd v uznesení z 15. októbra 2014 vyslovil názor, že *„okresný súd prehliada skutočnosť, že podľa výpovedí poškodených bolo obžalovanému (sťažovateľovi pozn.) v roku 2007 udelené dispozičné právo k osobnému účtu poškodeného iba preto, aby v čase ich neprítomnosti mohol uhradiť tovar (drevo) dodaný v rámci ich spoločného podnikania“*, a taktiež názor o krajnej nepresvedčivosti tvrdenia sťažovateľa, podľa ktorého mu poškodený *„zriadil dispozičné právo k jeho osobnému účtu bez toho, aby mu uviedol konkrétny dôvod a on sa ho na to ani nepýtal“*, následne krajský súd ďalej vyslovil skutkový záver, že *„dispozičné právo obžalovanému (sťažovateľovi pozn.) bolo udelené poškodeným len na konkrétny účel a preto ho neoprávňovalo k akémukoľvek nakladaniu s peniazmi na tomto účte“*.

3.3 Okresný súd rozsudkom sp. zn. 3 T 135/2012 zo 16. septembra 2015 (ďalej len „rozsudok zo 16. septembra 2015“) poukázal na svoju viazanosť právnym názorom krajského súdu ako súdu odvolacieho a uznal sťažovateľa – obžalovaného za vinného z trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že 2. mája 2012 v čase o 11.39 h v Tatra banke v Humennom z účtu vedeného na meno [REDAKOVANÉ], č. [REDAKOVANÉ], ku ktorému mu v minulosti [REDAKOVANÉ] udelil dispozičné právo iba preto, aby v čase ich neprítomnosti mohol uhradiť tovar dodaný v rámci ich spoločného podnikania, ktorý si myslel, že dispozičné právo s nakladaním s jeho osobným účtom sťažovateľovi zrušil, vybral hotovosť vo výške 10 000 €, a teda si prisvojil cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu. Sťažovateľovi zároveň okresný súd uložil trest odňatia slobody v trvaní jedného roka, ktorého výkon odložil na skúšobnú dobu dvoch rokov a uložil mu povinnosť zaplatiť poškodenému škodu vo výške 10 000 €. Sťažovateľ podal proti rozsudku zo 16. septembra 2015 odvolanie.

3.4 Krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku zo 16. septembra 2015 uznesením sp. zn. 8 To 39/2015 z 1. júna 2016 (ďalej len „uznesenie z 1. júna 2016“) tak, že ho zamietol, t. j. stotožnil sa so skutkovým i s právnym hodnotením veci okresným súdom. Sťažovateľ proti uzneseniu z 1. júna 2015 podal ústavnú sťažnosť, o ktorej ústavný

súd rozhodol uznesením sp. zn. I. ÚS 634/2016 z 12. októbra 2016 tak, že ju odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

3.5 Sťažovateľ zároveň podal proti uzneseniu krajského súdu z 1. júna 2016 dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4 Tdo 72/2016 z 5. apríla 2018 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

3.6 Sťažovateľ namietal, že krajský súd v napadnutom uznesení ako dôvod zrušenia rozsudku okresného súdu zo 16. septembra 2015 uviedol § 321 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku a zároveň uviedol „*explicitne ako má okresný súd vyhodnotiť vykonané dokazovanie*“, a to bez toho, aby mu prikázal doplniť alebo zopakovať dokazovanie v predmetnej veci, t. j. nenechal hodnotenie dôkazov na okresnom súde, pred ktorým boli tieto dôkazy vykonané, ale sám vyvodil jednoznačný skutkový záver, podľa ktorého bolo sťažovateľovi dispozičné oprávnenie s účtom poškodeného udelené len na konkrétny účel tvrdený poškodeným.

3.7 Napadnuté uznesenie porušuje podľa sťažovateľa ním označené práva aj preto, že predmetom napadnutého konania, v ktorom bolo vydané, boli otázky týkajúce sa podľa neho rýdzo súkromnoprávných vzťahov medzi poškodeným a obžalovaným (sťažovateľom). V konaní boli prezentované sťažovateľom a poškodeným rozporné tvrdenia týkajúce sa špecifikácie účelu udeleného oprávnenia na disponovanie s účtom poškodeného. Podľa sťažovateľa kvalifikáciou konania sťažovateľa ako trestného činu došlo k hrubému narušeniu rovnosti v postavení účastníkov občianskoprávných vzťahov, pričom práva poškodeného (tvrdiaceho oprávnenie nakladať so svojím účtom udělili len na jeden konkrétny účel, ktorým mala byť dodávka dreva a platba za ňu počas jeho pobytu v USA v roku 2007) boli presadzované orgánmi činnými v trestnom konaní, zatiaľ čo práva sťažovateľa (tvrdiaceho, že oprávnenie nakladať s účtom poškodeného mu bolo udelené bez akejkoľvek špecifikácie účelu a zároveň, že poškodený si od neho požičal v roku 2009 finančné prostriedky v sume) neboli podľa neho ani brané do úvahy. V predmetnom konaní sa súdy zúčastnené na rozhodovaní podľa sťažovateľa zaoberali len otázkou, či sťažovateľ mal právny dôvod na to, aby z účtu poškodeného vybral sumu 10 000 €. Takýto postup orgánov činných v trestnom konaní, keď prostriedkami trestného práva sankcionovali konanie upravené občianskym právom je podľa sťažovateľom postupom, ktorý porušuje

zásadným spôsobom princíp ultima ratio, pretože skutok, ktorý je predmetom obžaloby, podľa neho nie je trestným činom, ale ide v ňom o právne vzťahy patriace do súkromnoprávnej sféry, ktoré rieši občianske právo. Sťažovateľ poukázal ďalej aj na to, že ako osoba s právnickým vzdelaním je v dôsledku odsúdenia vylúčený z možnosti uplatniť sa v takmer všetkých právnických povolaniach, keďže sa v nich spravidla vyžaduje bezúhonnosť.

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby v predmetnej veci svojím nálezom rozhodol, že jeho základné práva podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením a jemu predchádzajúcim postupom boli porušené, zrušil napadnuté uznesenie a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie, zakázal krajskému súdu pokračovať v porušovaní jeho práv a zaviazal krajský súd nahradiť mu všetky trovy konania.

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

7. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

8. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

9. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

12. Ústavný súd za podstatu tejto sťažnosti považoval namietané porušenie sťažovateľových základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom.

12.1 K porušeniu označených práv sťažovateľa malo dôjsť v dôsledku toho, že postupom krajského súdu v rámci konania predchádzajúceho vydaniu napadnutého uznesenia, v rámci ktorého krajský súd v uznesení z 15. októbra 2014 vyslovil právny názor, ktorým bol okresný súd viazaný, avšak bez nariadenia ďalšieho dokazovania. Podľa sťažovateľa v dôsledku takéhoto postupu krajského súdu mal okresný súd už len prehodnotiť ním vykonané dokazovanie a prijať právny záver krajského súdu bez toho, aby vo veci vykonal ďalšie dokazovanie, čo je postup odporujúci § 322 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

12.1.1 Ústavný súd sa oboznámil s obsahom uznesenia krajského súdu z 15. októbra 2014, ktorým krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu z 25. februára 2014 (sťažovateľ bol týmto rozsudkom oslobodený spod obžaloby) a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

12.1.2 Z obsahu rozhodnutí v tejto veci ústavný súd zistil, že krajský súd v uznesení z 15. októbra 2014 (rozhodnutie, ktorým zrušil rozsudok z 25. februára 2014, ktorým bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby) *expressis verbis* neprikázal okresnému súdu doplniť dokazovanie, avšak v obsahu jeho odôvodnenia krajský súd poukázal na tvrdenie sťažovateľa ako obžalovaného, ktoré považoval za krajne nepresvedčivé, podľa ktorého mu poškodený zriadil dispozičné právo k jeho osobnému účtu bez toho, aby mu povedal konkrétny dôvod a on sám sa ho na tento dôvod nepýtal. Za uvedeným tvrdením v uznesení z 15. októbra 2014 nasleduje odsek, v ktorom krajský súd špecifikoval, aké konanie, resp. správanie sťažovateľa by sa v danej veci mohlo považovať za protiprávne, t. j. naplňajúce svojím obsahom jednu zo zložiek objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 213 Trestného zákona. Z odôvodnenia uznesenia z 15. októbra 2014 je podľa ústavného súdu zrejmé, že krajský súd pri vrátení veci okresnému súdu zároveň aj naznačil smer, ktorým má okresný súd viesť ďalšie dokazovanie. Toto tvrdenie ústavného súdu preukazuje navyše aj záver uvedený

v odôvodnení uznesenia z 15. októbra 2014, v ktorom krajský súd uviedol, že v ďalšom konaní v predmetnej veci bude „*povinnosťou okresného súdu skúmať, či preukázané konanie obžalovaného nenaplnilo znaky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 213 Tr. zákona*“.

12.1.3 Podľa sťažovateľa v dôsledku tohto postupu krajského súdu mal okresný súd následne už len prehodnotiť vykonané dôkazy v súlade s právnym názorom vysloveným krajským súdom v uznesení z 15. októbra 2014. Uvedené tvrdenie sťažovateľa vyvracia samotné odôvodnenie rozsudku zo 16. septembra 2015, na ktoré ústavný súd poukazuje, v rámci ktorého okresný súd napr. na s. 2 v odseku 4 uviedol, že „*Okresný súd v novom konaní, postupujúc podľa uznesenia krajského súdu, ktorého právnym názorom je viazaný, doplnil dokazovanie v nariadenom rozsahu a na základe výsledkov dokazovania vykonaného tak v pôvodnom konaní, ako aj po rozhodnutí krajského súdu zistil a ustálil skutkový stav...*“, ďalej taktiež na s. 5 v ods. 5 odôvodnenia uviedol „*Na strane druhej okresný súd po doplnení dokazovania v smere naznačenom v uznesení odvolacieho súdu, teda po opätovnom vypočutí obžalovaného a poškodeného*“.

12.1.4 Ako vyplýva z uvedeného, predložená námietka sťažovateľa sa nezakladá na objektívnom posúdení obsahu uznesenia z 15. októbra 2014 a rozsudku zo 16. septembra 2015, t. j. objektívnom posúdení postupu súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci. Procesný postup súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci rešpektoval podľa zistenia ústavného súdu príslušné ustanovenia Trestného poriadku, a preto v dôsledku neho nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv.

12.1.5 Nad rámec uvedeného ústavný súd v súvislosti s preukázaním protiprávnosti konania sťažovateľa v tejto veci poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia z 1. júna 2016, v ktorom sa v rámci odvolacieho konania krajský súd dôsledne postupne zaoberal naplnením jednotlivých znakov skutkovej podstaty prečinu sprenevery podľa § 213 Trestného poriadku v prípade sťažovateľa vrátane charakteristiky protiprávneho konania sťažovateľa v danej veci ako jednej zo zložiek znaku objektívnej stránky trestného činu, zdôrazňujúc pritom, že udelenie dispozičného oprávnenia nerieši ani vlastnícke práva klientov ku vkladu, a ani neznamená, že osoba, ktorej takéto dispozičné právo bolo udelené, si s prostriedkami uloženými na účte môže robiť čokoľvek bez súhlasu samotného majiteľa účtu. Súdny zúčastnený na rozhodovaní v tejto veci navyše podľa zistenia ústavného súdu

záver o protiprávnom konaní sťažovateľa opreli aj o ďalšie v konaní vykonané dôkazy, keď v súvislosti s konštatovaním protiprávnosti konania sťažovateľa v tejto veci poukázali na nepreukázanie tvrdenia sťažovateľa o jeho pôžičke poskytnutej poškodenému a následnom pokyne poškodeného, aby si vybral finančnú hotovosť z jeho účtu, spochybneného navyše okamžitým nahlásením neoprávnenej finančnej operácii na účte polícii poškodeným, preukázaním zlých vzťahov medzi sťažovateľom a poškodeným v čase výberu finančných prostriedkov, dlhým časovým odstupom, ktorý uplynul od udelenia dispozičného oprávnenia až po jeho využitie sťažovateľom (približne 5 rokov), ktorý medzitým ukončili spoločné podnikanie, ako aj samotnou znalosťou sťažovateľa o zákonných postupoch vymáhania pohľadávok vzhľadom na to, že má ukončené právnické vzdelanie a pracoval v exekútorskom úrade.

12.1.6 Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

12.2 Sťažovateľ taktiež namietal, že k porušeniu ním označených práv došlo v dôsledku porušenia princípu ultima ratio v predmetnom konaní, pretože skutok, pre ktorý bol obžalovaný, podľa neho nie je trestným činom, ale patrí do súkromnoprávnej sféry, t. j. medzi právne vzťahy regulované občianskym právom.

12.2.1 V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na § 371 písm. i) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

12.2.2 Z uvedeného je zrejmé, že preskúmanie uvedenej námietky sťažovateľa patrí do právomoci najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, a keďže sťažovateľ v petite svojej sťažnosti nenamietal, že k porušeniu označených práv malo dôjsť aj uznesením najvyššieho súdu z 5. apríla 2018, ústavnému súdu neprináleží právomoc rozhodnúť o nej.

12.2.3 Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na odôvodnenie uznesenia z 5. apríla 2018, v ktorom sa najvyšší súd touto námietkou sťažovateľa zaoberal, keď poukázal ponajprv na závery svojho rozhodnutia č. 96 publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 6/2014 týkajúce sa pravidla „ultima

ratio“ a v súlade s nimi následne uviedol, že „Najvyšší súd dospel k záveru aj o neodôvodnenosti námietky týkajúcej sa chápania trestnej represie ako prostriedku „ultima ratio“, v zmysle ktorej ochrana záväzkových vzťahov má byť uplatnená predovšetkým prostriedkami občianskeho a obchodného práva. I keď vzájomný vzťah medzi dovolateľom a poškodeným v rámci ich spoločného podnikania bol upravený ustanoveniami Obchodného zákonníka, konaním [REDAKOVANÉ] nepochybne došlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu sprenevery v zmysle § 213 ods. 1, 2 písm. a) Tr. Zák. Povinnosťou OČTK a súdu preto bolo vyvodit' trestnoprávnu zodpovednosť a postupovať podľa Trestného poriadku. Materiálny korektív daný závažnosťou činu (§ 10 ods. 2 Tr. Zák.) bol v prípade dotknutého činu nepochybne naplnený v intenzite trestného činu, ktorého následkom bola väčšia škoda (10.000,- eur).“.

12.2.4 Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

13. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd o sťažnosti sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

14. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu